

01.04.2019 № 1975/16/99-99-13-03-02-15/ПК

Державна фіскальна служба Україна, керуючись ст. 52 Податкового кодексу України (далі – ПКУ), розглянула звернення від (вх. ДФС № від) на отримання податкової консультації щодо практичного застосування норм законодавства з питання справляння туристичного збору та в межах компетенції повідомляє, що відповідь надається з урахуванням фактичних обставин, викладених у зверненні.

Відповідно до п.п. 268.2.1 п. 268.2 ст. 268 ПКУ платниками туристичного збору є громадяни України, іноземці, а також особи без громадянства, які прибувають на територію адміністративно-територіальної одиниці, на якій діє рішення сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад (далі – місцева рада) про встановлення туристичного збору, та тимчасово розміщуються у місцях проживання (ночівлі).

Підпунктом 268.2.2 п. 268.2 ст. 268 ПКУ визначено перелік осіб, які не можуть бути платниками збору, зокрема члени сім'ї фізичної особи першого та/або другого ступеня споріднення, які тимчасово розміщуються такою фізичною особою у місцях проживання (ночівлі), що належать їй на праві власності або на праві користування за договором найму та особи, які постійно проживають, у тому числі на умовах договорів найму, у селі, селищі або місті, радами яких встановлено такий збір.

Статтею 3 Закону України від 11 грудня 2003 року № 1382-IV «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» (далі – Закон № 1382) визначено, що місце перебування – адміністративно-територіальна одиниця, на території якої особа проживає строком менше шести місяців на рік;

місце проживання – житло, розташоване на території адміністративно – територіальної одиниці, в якому особа проживає, а також спеціалізовані соціальні установи, заклади соціального обслуговування та соціального захисту, військові частини.

Згідно з п.п. 14.1. 213 п. 14.1 ст. 14 ПКУ резидент – фізична особа, яка має місце проживання в Україні.

Громадяни України, а також іноземці чи особи без громадянства, які постійно або тимчасово проживають в Україні, зобов'язані протягом тридцяти календарних днів після прибуття до нового місця проживання зареєструвати своє місце проживання (ст. 6 Закону № 1382).

Крім того постановою Кабінету Міністрів України від 15 березня 2006 року № 297 затверджено Порядок надання послуг з тимчасового розміщення (проживання) (далі – Порядок).

Пунктом 4 Порядку визначено, що розміщення осіб, з якими укладається договір про наймання житла на строк, що перевищує один місяць (для курортів строк визначається місцевими органами виконавчої влади) не належить до послуг з тимчасового розміщення (проживання).

Базою справляння туристичного збору відповідно до п.п. 268.4.1 п. 268.4 ст. 268 ПКУ є загальна кількість днів тимчасового розміщення у місцях проживання, визначених п.п. 268.5.1 п. 268.5 ст. 268 ПКУ.

Правилами користування готелями й аналогічними засобами розміщення та надання готельних послуг, затвердженими наказом Державної туристичної адміністрації України від 16.03.2004 № 19, зареєстрованим в Мін'юсті від 02.04.2004 за № 413/9012 (далі – Правила), визначено, що розрахункова година – година, яка встановлена в готелі та при настанні якої споживач повинен звільнити номер у день виїзду й після якої здійснюється заселення в готель.

Відповідно до п. 3.8 глави 3 Правил плата за надання готельних послуг стягується у відповідності до єдиної розрахункової години – 12-ї години поточної доби за місцевим часом. Готель з урахуванням місцевих особливостей вправі змінити єдину розрахункову годину.

ПКУ не передбачений інший, ніж доба, період проживання для визначення бази оподаткування туристичним збором.

Питання щодо встановлення туристичного збору вирішують місцеві ради в межах повноважень, визначених ПКУ (п. 10.3 ст. 10 ПКУ).

Рішенням Вінницької міської ради від 25.01.2019 № 1501 встановлено туристичний збір на території населених пунктів, що входять до складу Вінницької міської об'єднаної територіальної громади із врахуванням норм ПКУ.

Таким чином, зобов'язання щодо сплати туристичного збору виникає з часу набуття чинності рішення місцевої ради про встановлення ставки туристичного збору.

Відповідно до п. 52.2 ст. 52 Кодексу індивідуальна податкова консультація має індивідуальний характер і може використовуватися виключно платником податків, якому надано таку консультацію.